

«Treballar d'actor és una feina més agraïda que no pas desagraïda»

TEATRE-ENTREVISTA. Dissabte a la tarda, i una hora abans de fer la primera de les dues funcions de Fedra, ens trobem a la Sala Gran del Teatre Kursaal per parlar amb l'actor Lluís Soler.

Soler és un actor de televisió, cèntric a la pantalla i cinema, però, segurament, el recordem més pels seus papers a les sèries com Secrets de Família, Laberint d'Ombres o El Cor de la Ciutat.

Hi ha actors que han tingut molt clar, des de sempre, ser actors. És el seu cas, Lluís?

No. Ja vaig començar tard, realment. Precisament, i és curiós, primer vaig entrar de tramoia a un grup amateur del meu poble (Manlleu, Vic) i a partir d'allà, el cap d'un parell d'anys, un dels companys em van proposar de fer un paper a una obra i a partir d'aquí ja vaig començar la meua carrera d'artista i la relació amb l'escenari.

Ha treballat amb teatre, cinema i televisió. De 3 mitjans en quin es sent més còmode?

Amb tots. Sincerament, no tinc cap preferència per cap. Cal dir, però que tots 3 mitjans, o dos, penso, són molt diferents. És a dir, per mi no és teatre, cinema i televisió; sinó que és teatre i càmera. El què, però, que la televisió és un altre tipus de càmera però seria el mitjà audiovisual o el visual. Jo no trobo molta diferència, tot i que sí que hi ha alguns elements diferents entre els dos, però que tots dos són suficientment atractius i interessants perquè, com a actor, t'interessin.

Entra a l'Institut del Teatre el 1988 i ja són, doncs, més de 20 anys treballant d'actor (gairebé sense parar). Què creu que és el millor i el pitjor de la seva feina?

És una feina, d'entrada, molt agraïda; però, alhora, narcisista. És a dir, crec que hi ha una tendència a fer-los una mica característics en la forma de ser, perquè, realment, darrere de cada personatge hi ha una persona, amb una vida pròpia. Però, és en aquest sentit, que la feina és agraïda, perquè és un treball de personalitat i trobar-te amb tu mateix... Però, el més dolent no ho sé... Crec que no té res dolent. Ser o arribar a ser actor és una feina més agraïda que no pas desagraïda.

És actor, però, també va ser director de l'obra Pensaments Secrets. Què li agrada més actuar en una funció o dirigir una funció?

Actuar. Dirigint una funció m'ho vaig passar molt bé. Una obra de petit format. Però, en aquest sentit, em quedo més en actuar perquè potser fa més de 40 que interpreto.

A part d'actuar, també li agrada molt la poesia... Podríem dir, doncs, que és una de les seves passions?

Sí. En el vers, és on em sento més a gust i realment m'agrada molt.

Com se sent quan li diuen que vostè, Lluís, és una de les veus més aclamades del nostre país...

Això, de veritat, no ho veig ni hi dono molta importància. Sé i sóc conscient de la veu que tinc i que, segurament, ha estat gràcies a ella que he arribat fins on he arribat professionalment.

Foto: laxarxa.com

Fa algun exercici o té algun truc per mantenir-la sempre al peu del canó?

Sempre l'has de mantenir, però, exercici rutinari no en tinc cap. Sí que és cert que amb els anys vas aprenent a no maltractar-la i saber que també és una eina del meu treball, per tant, hi tinc

més cura.

I ara, anem a parlar de l'obra, *Fedra*, parli'ns del projecte... Quina va ser la primera impressió que en va tenir quan va rebre el text a les mans?

Va ser un projecte que em va agradar molt. Però, realment, el què més em va agradar és que és una obra escrita amb vers.

En algunes obres, Belbel hi aporta el seu toc personal, creu que en el cas de *Fedra* fa el mateix o es ceneix al text original?

Es ceneix absolutament. I el Sergi ho ha dirigit pensant amb la paraula que, en l'obra, és la base del text.

L'obra és dirigida per un dels autors i directors més emblemàtics de la dramaturgia catalana actual, Sergi Belbel, què tal ha estat treballar al seu costat?

Amb en Sergi ja fa uns quants anys que treballem plegats. He treballat en 14 o 15 projectes dirigits per ell i, per tant, ja ens coneixem i ens apreciem i treballar junts és un plaer.

En crítiques llegides, es diu que vostè interpreta el paper amb la intensitat i el to que el text mereix. Li ha costat molt preparar el personatge?

En els processos d'assaig sí que he anat millorant el personatge. D'entrada, tenia clar com hauria de ser el personatge, però en Sergi ens ha aportat el punt que personal que ell creu que ha de tenir o que ha de ser cada personatge. Per exemple, en el meu cas, jo he creat el meu personatge pensant en les paraules que deia i com les deia. I la intensitat, també, que demana el vers.

I finalment com definiria a Teseu, el personatge a qui interpreta?

És un personatge agraït de fer perquè tarda molta estona a sortir, ja que de les 2 hores i 15 minuts que dura *Fedra*, Teseu es passa 1 hora i 15 minuts fora. I des d'aquest punt, és interessant. Durant l'estona que no és a escena se'n parla molt. Però, també té la inconveniència de què, potser, quan surts l'acabes cagant... Perquè si es diuen coses molt maques i després ho fas malament... Malament rai! Teseu és un personatge que se centra en la part final de l'espectacle, i que té una escena amb Hipòlit molt agraïda... I per tant, és perfecte per fer-la per mi i jo m'ho passo fabulosament bé interpretant-la i veient com els altres van preparant el terreny fins que entra Teseu.